

בבית המשפט העליון

בע"ס 311/19

לפני: כבוד השופט ע' פוגלמן

המבקשים: 1. פלוני
2. פלוני

נגד

המשיבים: 1. פלוני
2. הסוכנות היהודית
3. רשות מקרקעי ישראל
4. עין יעקב מושב עובדים להתיישבות חקלאית
שיתופית בע"מ
5. המועצה לענף הלול
6. גליקסמן שיווק ביצים 1994 בע"מ

בקשת רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי
בחיפה (כב' השופטים ס' ג'יוסי, א' ויינשטיין וח' שרעבי)
בעמ"ש 60154-01-18 מיום 12.12.2018

בשם המבקשים: עו"ד גד שטילמן; עו"ד צביקה גלזר

החלטה

1. המשיב 1 (להלן: המשיב) והמבקשים הם אחים. להוריהם היו זכויות של בני רשות בנחלה במושב (להלן: הנחלה), והוצמדה להן מכסה לגידול ביצים (להלן: מכסת הביצים). ביום 27.8.1982 מינו ההורים את המשיב 1 ל"בן ממשיך" בנחלה. כעבור שנים ולאחר מות האב העבירה האם למבקש 1 את מכסת הביצים. ביום 29.5.2007 קיבל בית המשפט לענייני משפחה בקריות (כב' השופטת א' אלון) בחלקה תביעה שהגיש המשיב בעניין זה (להלן: פסק הדין הראשון). נקבע כי העברת מכסת הביצים למבקש 1 מפירה את ההסכם למינוי המשיב לבן ממשיך בנחלה, ומשכך היא בטלה. ביום 10.1.2017 נפטרה האם. המבקשים הגישו נגד המשיב תובענה וביקשו בה, בין היתר, כי יוצהר שזכותו של המשיב כבן ממשיך בטלה, וכי יבוטל רישום מכסת הביצים על שמו (הסעדים העיקריים). בית המשפט לענייני משפחה בחיפה (כב' השופטת ע' קצב-קרון) דחה על הסף ביום 11.12.2017 את התובענה בכל הנוגע לסעדים העיקריים. בית המשפט מצא כי התובענה בנוגע לזכות המשיב כבן ממשיך נסבה על זכות חוזית של בר רשות. לכן, נקבע, היא תובענה שאינה במקרקעין, ותקופת ההתיישנות היא בת 7 שנים. בית המשפט קבע כי עילת תובענה זו צמחה ביום מינוי המשיב לבן ממשיך בשנת 1982, ומשכך תקופת

ההתיישנות חלפה זה כבר. כמו כן, צוין שבפסק הדין הראשון נקבע כי היה חוזה מכללא או לא כתוב בין ההורים למשיב, ולפיו ההורים הסכימו למנות את המשיב לבן ממשיך בנחלה ולא היו רשאים להעביר את מכסת הביצים לאדם אחר. נמצא שאלו קביעות פוזיטיביות שנדרשו לצורך ההכרעה בפסק הדין הראשון. בית המשפט קבע כי מאחר שהמבקשים הגישו את התביעה כחליפיה של האם, קם השתק פלוגתה בנוגע לתביעה לשני הסעדים העיקריים. בית המשפט הוסיף כי התובענה תתברר לגופה בעניין סעדים אחרים שהתבקשו בה.

2. ביום 12.12.2018 דחה בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים ס' ג'וסי, א' ויינשטיין וח' שרעבי) את ערעור המבקשים. נקבע כי נוכח המועד שבו נולדה עילת התובענה – עם מינוי המשיב לבן ממשיך בשנת 1982 או עם קבלת אישור מסוים בשנת 1985 – התביעה התיישנה אף שעסקינן בתובענה במקרקעין (כדעת השופט ג'וסי. השופטים ויינשטיין ושרעבי שאירו בצריך עיון את סיווג התובענה). בית המשפט הוסיף כי התחייבות ההורים למשיב הייתה בלתי חוזרת, וזכות התביעה לאשר חזרה כזו אף היא התיישנה. בית המשפט דחה גם את השגות המערערים על דחיית התובענה לסעדים העיקריים מחמת השתק פלוגתה.

3. מכאן הבקשה שלפניי. המבקשים טוענים כי לא היה מקום לקבוע שתביעתם התיישנה: עילת התובענה צמחה רק במועד שבו סירב המשיב להכיר ברצונה הנטען של האם לשלול את מעמדו כבן ממשיך, ורק אז החלה תקופת ההתיישנות. עוד נטען כי במועד שמינו את המשיב לבן ממשיך, לא הבינו ההורים כי התחייבותם בלתי חוזרת. המבקשים מוסיפים כי פסק הדין הראשון לא הכריע בשאלת הבעלות במכסת הביצים, ומשכך לא קם השתק פלוגתה שהצדיק את דחיית התובענה על הסף בסוגיה זו.

4. עיינתי בבקשה ובנספחיה. מצאתי כי הקביעות בפסק הדין של בית המשפט המחוזי אינן מעוררות שאלה משפטית עקרונית שחורגת מעניינם של הצדדים, ורשות לערער אינה נדרשת כדי למנוע עיוות דין. הבקשה נדחית בהתאם לתקנה 407 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984. משלא התבקשה תשובה, אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ח' באדר א' התשע"ט (13.2.2019).

ש ו פ ט